

Goigs a llaor de

Santa Margarida

Venerada a l'ermita del cràter del volcà del seu nom.
Parròquia de Sant Miquel de la Cot, bisbat de Girona.

Bella flor sou Margarida
fruit del verger del Senyor:
*Doneu-nos sempre embranzida
per prodigar a tots amor.*

Nada sou a l'Antioquia,
allà prop del segle tercer,
a una dida confiada
que us donà la nostra fe.
Guiatge sou en nostra vida
per uns camins plens de gerdor:
*Doneu-nos sempre embranzida
per prodigar a tots amor.*

Essent donzella molt galana,
puig posseïu un gran tresor,
doncs és la fe que s'encomana
tot traspuant vostre gran cor.
Sou com faig que el cel amida
amb ventijol de serenor:
*Doneu-nos sempre embranzida
per prodigar a tots amor.*

El vostre pare s'esperava
casar-vos amb un gran magnat,
però vostra ment aspirava
ser tota del Crucificat.
En còncava boca florida
tots us reflen amb xamor:
*Doneu-nos sempre embranzida
per prodigar a tots amor.*

Torturada i empresonada,
sempre lluitant contra el vil drac,
tot esperant la nova albada
amb Crist Jesús ressuscitat.
Amb pètals blancs verge florida,
i carmesí la sang del cor:
*Doneu-nos sempre embranzida
per prodigar a tots amor.*

Són tots devots els qui us visiten,
els de Santa Pau i La Cot.
Siguen la nostra intercessora
i feu-nos persones de pau.
Pel cos i l'ànima ferida
perquè tingui la serenor:
*Doneu-nos sempre embranzida
per prodigar a tots amor.*

Ajudeu-nos vós Margarida
guardant l'obra del Creador:
*Doneu-nos sempre embranzida
per prodigar a tots amor.*

✠ Tornada

Be-lla flor sou, Mar-ga-ri-da fruit del ver-ger del Se-nyor: Do-neu-nos sem-pre em-bran-zi-da per pro-di-gar a tots a-mor. Na-da sou a l'An-ti-o-qui-a a-llà prop del se-gle ter-cer, a u-na di-da con-fi-a-da que us do-nà la nos-tra fe. Gui-at-ge sou en nos-tra vi-da per uns ca-mins plens de ger-dor. Do-neu-nos...

Estrofa

- V. Intercediu per nosaltres Santa Margarida.
R. Perquè siguem dignes de la salvació de Crist.

Preguem

Infoneu, Senyor, en el nostre enteniment, l'estimació de tota la vostra creació, en especial els nostres germans. Us ho demanem pel vostre Esperit, alè de vida, i la intercessió de Santa Margarida, màrtir del vostre Fill, que amb vós viu i regna pels segles dels segles.

Amén.

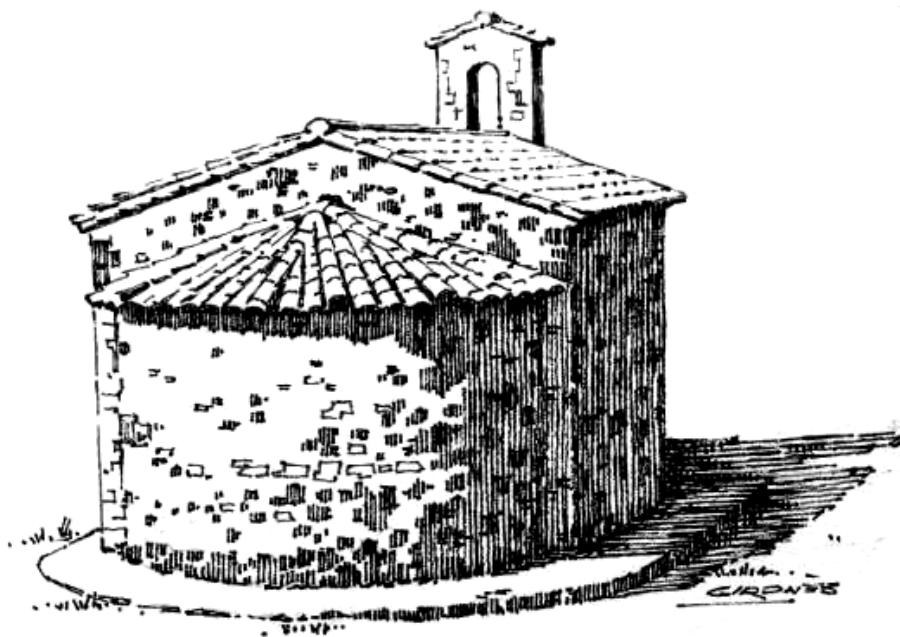
Com la majoria de màrtirs dels primers segles, poca cosa se sap de la seva vida. El cert és que hauria viscut a Antioquia a finals del segle III, és convertí al cristianisme i per no abjurar de la seva fe fou martiritzada, vessant la seva sang per Crist; això ja és prou per ser venerada pels cristians.

La llegenda ens diu que la volien casar amb Olibri, jutge, que en no consentir-ho se l'empresonà i tot i els suplicis, no va desdir, per això vencé el drac, és a dir el maligne o les forces del mal, al final fou degollada. Protectora de les parteres, en alguns goigs parla de la "cinta" per alleujar els mals. Fins hi tot, segons els goigs, la nostra santa fou trobada en "aquell gran clot".

A l'edat mitjana era una santa molt venerada a tot Europa, a la comarca encara ho és a Santa Margarida de Bianya i a la Dou de Sant Esteve d'en Bas. Fins a finals dels anys 60, època en que hi hagué diverses profanacions i destrosses, hi havia una imatge de Santa Margarida d'alabastre, del segle XIV o XV, que primer fou guardada a la parròquia de Sant Miquel i després al Museu Diocesà. Catalogada amb el núm. 1634, avui és exposada a la sala núm. 6 del Museu d'Art de Girona. La fotografia que reproduïm ens fou facilitada per la Sra. Maria Rosa Ferrer, Cap del Servei històric moble del Bisbat de Girona.

L'ERMITA DE SANTA MARGARIDA DE LA COT

Aquesta capella romànica és situada al bell mig del cràter del volcà del mateix nom. És sufragània de la parròquia de Sant Miquel de la Cot i del municipi de Santa Pau.

És un modest edifici romànic, segurament del segle XII, tot i que no és documentada fins el 1403. L'estil és semblant a d'altres edificis d'aquestes contrades, amb una sola nau i l'absis semicircular a llevant, la porta, rectangular, a ponent i una finestra, de mig punt, a la paret de migdia. Les parets, de pedra irregular, la seva rusticitat podria indicar que l'època de construcció fos més tardana.

Molt malmesa, segurament pels terratrèmols de 1427, al llarg dels segles la parròquia, per petita, tenia problemes en el seu manteniment, cosa que motivà les queixes dels diferents prelats gironins en les seves visites pastorals. Ja en el segle XX la trobem amb tres contraforts a cada costat per tal d'aguantar-ne l'empenta. En el rectorat de Mn. Pere Roqué, iniciat el 1968, s'hagueren d'arranjar destrosses per diverses bretolades. El 1983-84 es consolidà l'edifici, retirant els contraforts, refent la teulada, es va restaurar el petit campanar d'espadanya, i és reconstruï un ull de bou sobre la porta, així com petit porxo.

Fonts:
CATALUNYA ROMÀNICA IV.

MURLÀ, Josep i TEIXIDOR, Joan, El romànic de la Garrotxa (X), Edidicons El Bassegoda, Olot, p. 206-208.
PAGÈS i PONS, Joan, La parròquia de Sant Miquel de la Cot, en el transcurs del temps, Annals del PEHOC 1979, Olot 1980, p. 204-211.

Justificació de l'edició

Amb motiu de l'aplec que és celebra, actualment, el dissabte anterior a la festa de la santa, 20 de juliol, organitzat pel Consell Parroquial i l'Ajuntament de Santa Pau, enguany no s'ha fet per dificultats d'accedir-hi en cotxe. S'ha fet un tiratge de 10 exemplars en paper de 140 g i 50 en paper de 100 g.

La Cot, 18 de juliol de 2009